

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (thans de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel, hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 17 maart 2011 in zaak nr. 10/34973 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 mei 2010 heeft de minister van Justitie de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 20 september 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet heeft gemotiveerd waarom hij ondanks het ruime tijdsverloop sedert artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is geacht is overgegaan tot ongewenstverklaring, hetgeen te meer klemt nu de vreemdeling tijdens zijn verblijf geen strafbare feiten heeft gepleegd.

Daartoe betoogt de minister dat genoemd artikel erop is gericht te voorkomen dat personen, die zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven in één land, bescherming zullen vinden in een ander land. Uit de toepasselijkheid van dat artikel blijkt dat de ernst van de in het besluit van 30 augustus 2002 aan de vreemdeling toegeschreven activiteiten door de internationale gemeenschap is onderkend en is vastgelegd in het internationale recht. Voorts is in artikel 17, tweede lid, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming bepaald dat gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag leiden tot uitsluiting van subsidiaire bescherming. Gelet hierop wordt door de internationale gemeenschap een persoon aan wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen gezien als een gevaar voor de (internationale) openbare orde en openbare veiligheid. Hij heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling een gevaar vormt voor

de openbare orde en veiligheid, aldus de minister.

De minister betoogt voorts dat de rechtbank bij de beoordeling van het beroep ten onrechte heeft betrokken dat de vreemdeling tijdens zijn verblijf in Nederland geen strafbare feiten heeft gepleegd. Er bestaat, zo betoogt de minister onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 juli 2007 in zaak nr. 200701709/1, geen grond voor het oordeel dat naar mate meer tijd is verstreken sinds het tijdstip waarop aan de vreemdeling artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, hogere eisen aan de motivering van een ongewenstverklaring moeten worden gesteld. Gelet hierop, heeft hij aan het tijdsverloop, dat buiten de overeenkomstige toepassing van artikel 6.6, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) geen zelfstandige betekenis heeft, geen uitdrukkelijke overweging behoeven te wijden en heeft hij zich op het standpunt kunnen stellen dat nergens in het beleid staat voorgeschreven dat een ongewenstverklaring direct dient plaats te vinden nadat artikel 1 (F) is tegengeworpen, aldus de minister.

2.2.1. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat, gelet op de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 2 mei 2003, in rechte vaststaat dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is. Uit de uitspraak van de Afdeling van 31 oktober 2008 in zaak nr. 200801101/1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat ervan moet worden uitgegaan dat een persoon, aan wie voormeld artikel 1(F) is tegengeworpen, door de internationale gemeenschap wordt aangemerkt als een gevaar voor de - internationale - openbare orde en veiligheid. De minister heeft zich derhalve in het besluit van 11 mei 2010 terecht op het standpunt gesteld dat het belang van de internationale betrekkingen de ongewenstverklaring van de vreemdeling vordert.

2.2.2. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat naarmate meer tijd is verstreken sinds het tijdstip waarop artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is geacht, hogere eisen aan de motivering van een ongewenstverklaring moeten worden gesteld. Gelet hierop heeft de minister aan het tijdsverloop, dat buiten de overeenkomstige toepassing van artikel 6.6, eerste lid, van het Vb 2000 geen zelfstandige betekenis heeft, geen uitdrukkelijke overweging behoeven te wijden. Door te overwegen dat de minister ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom hij ondanks het ruime tijdsverloop is overgegaan tot ongewenstverklaring en dat dat te meer klemt nu de minister heeft erkend dat de vreemdeling tijdens zijn verblijf in Nederland geen strafbare feiten heeft gepleegd, heeft de rechtbank het met de ongewenstverklaring gemoeide belang niet, althans onvoldoende onderkend.

2.2.3. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 20 september 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op het vorenoverwogene, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft betoogd dat niet in geschil is dat hij niet kan worden uitgezet naar zijn land van herkomst en dat het tegenstrijdig is hem ongewenst te verklaren omdat dit met zich brengt dat zijn verblijf een misdrijf is.

2.4.1. In de omstandigheid dat de ongewenstverklaring met zich brengt dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan krijgen en zich gedurende zijn verblijf hier te lande schuldig maakt aan overtreding van artikel 197 van het Wetboek van Strafrecht, heeft de minister geen aanleiding hoeven zien van ongewenstverklaring af te zien. In dit verband is van belang dat de minister zich reeds in het besluit van 11 mei 2010 onweersproken op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet heeft aangetoond dat er geen derde land is waar hij zich zal kunnen vestigen.

Voor zover de vreemdeling heeft beoogd de vraag voor te leggen hoe de strafrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring zich verhouden tot de omstandigheid dat hij niet naar het land van zijn herkomst uitgezet zal worden, dient deze vraag, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 7 augustus 2006 in zaak nr. 200602402/1 (JV 2006/371), door het Openbaar Ministerie en de strafrechter te worden beantwoord.

2.5. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) van toepassing is en dat de termijn gelegen tussen het moment waarop artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is geacht en zijn ongewenstverklaring zodanig is dat er sprake is van een termijnoverschrijding in de zin van die bepaling en de minister daarvan om die reden had moeten afzien.

2.5.1. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 3 december 2008 in zaak nr. 200704652/1 (www.raadvanstate.nl) overwogen dat het aan artikel 6 van het EVRM ten grondslag liggende beginsel van rechtszekerheid ook geldt in procedures over de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van vreemdelingen en ertoe noopt dat die procedures binnen een redelijke termijn worden beslecht, waarbij kan worden aangesloten bij de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de uitleg van deze verdragsbepaling.

Artikel 6 van het EVRM en het daaraan ten grondslag liggende rechtszekerheidsbeginsel vereisen een beslechting van een geschil binnen een redelijke termijn door de rechter. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 7 april 2010 in zaak nr. 200906777/1/H2; www.raadvanstate.nl) ontstaat in een asielprocedure eerst een geschil als afwijzend op een aanvraag wordt beslist en daartegen beroep wordt ingesteld, omdat eerst dan sprake is van een in een besluit vastgelegd standpunt waartegen de vreemdeling kan opkomen.

Het onderhavige geschil is, anders dan de vreemdeling kennelijk meent, niet aangevangen op de datum waarop voor het eerst afwijzend is beslist op zijn aanvraag om hem toe te laten als vluchteling, maar op de datum waarop hij ongewenst is verklaard. Reeds daarom faalt het betoog dat sprake is van een termijnoverschrijding waarop artikel 6 van het EVRM van toepassing is.

2.6. De vreemdeling heeft tenslotte betoogd dat artikel 3.84, eerste lid, van het Vb 2000 analoog behoort te worden toegepast op verblijfsvergunningen asiel en ongewenstverklaringen.

2.6.1. Dat betoog faalt, reeds omdat in het onderhavige geval geen sprake is van het afwijzen van een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning om reden dat de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 17 maart 2011 in zaak nr. 10/34973;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtenonk en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

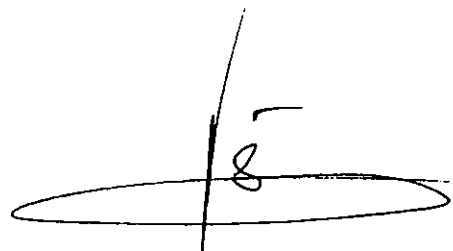
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 april 2012

345.

Verzonden: 16 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

AEGSOPIT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
 Nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
 Registratienummer: Awb 10/34973

Uitspraak
 in het geding tussen:

geboren op
 van Iraakse nationaliteit,
 IND dossiernummer 9812.30.2055, eiser,
 gemachtigde mr. C.F. Roza, advocaat te Zwolle;

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
 (Immigratie- en Naturalisatiedienst),
 te 's-Gravenhage,
 vertegenwoordigd door mr. J.P.M. Wuite,
 ambtenaar ten departemente, verweerder.

IND lotalis:			Zwolle
Doss'nrc:			
ULAD ontvangstdatum:			
Brieler:			
IND ontvangst datum:	18 MRT 2011		
Registratie in INDIS	naam mdr:	datum:	unit:
invoer- controle	naam mdr:	datum:	unit:

Procesverloop

Bij besluit van 11 mei 2010 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Bij brief van 17 juni 2010 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 20 september 2010 ongegrond verklaard.

Bij brief van 7 oktober 2010 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 26 oktober 2010 en 20 januari 2011.

Verweerder heeft een verveerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 4 februari 2011 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde, Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 10/34973

blad 2/3

Overwegingen

1. Blijkens de gronden van beroep en het verhandelde ter zitting is in geschil of verweerder eiser ongewenst heeft kunnen verklaren in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland. Voorts is in geschil de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de ongewenstverklaring van eiser niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).
2. Gelet op de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Den Bosch, van 2 mei 2003, staat in rechte vast dat artikel 1F Vluchtelingenverdrag (hierna: Vv) op eiser van toepassing is. Niet in geschil is dat een persoon aan wie artikel 1F Vv is tegengeworpen, door de internationale gemeenschap wordt aangemerkt als een gevaar voor de internationale openbare orde en veiligheid.
3. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij eerst thans ongewenst is verklaard. Tussen de vaststelling dat artikel 1F op hem van toepassing is en het besluit tot ongewenstverklaring is ruim 7 jaar verstreken. Hij heeft in die periode geen strafbare feiten gepleegd. Reeds hierom dient het bestreden besluit te worden vernietigd.
4. De rechtbank volgt eiser in zijn stelling. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ten onrechte niet gemotiveerd waarom hij ondanks het ruime tijdsverloop is overgegaan tot ongewenstverklaring. Dit klemt te meer nu verweerder heeft erkend dat eiser tijdens zijn verblijf in Nederland geen strafbare feiten heeft gepleegd. De enkele stelling dat nergens in het beleid is voorgeschreven dat een ongewenstverklaring meteen dient plaats te vinden nadat artikel 1F Vv aan eiser is tegengeworpen, is niet afdoende. Voorgaande betekent dat aan het bestreden besluit een motiveringsgebrek kleeft. Het beroep is daarom gegrond en de rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen. Voorts zal de rechtbank verweerder opdragen binnen zes weken opnieuw op het bezwaar te beslissen.
5. De rechtbank ziet aanleiding om verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn conform de bijlage bij het Besluit Proceskosten Bestuursrecht begroot op EUR 874,00 (één punt voor het indienen van het beroepschrift en één punt voor de zitting) als kosten van verleende rechtsbijstand.

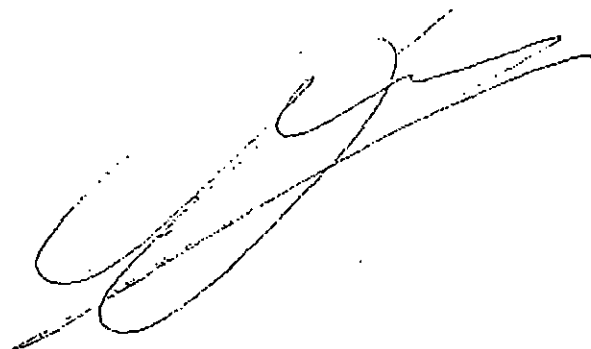
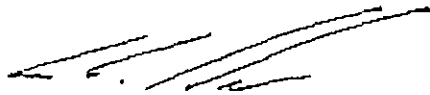
AWB 10/34973

blad 3/3

Bestlissing**De rechtbank**

- verklaart het beroep gegrond,
- vernietigt het besluit van 20 september 2010;
- gelast verweerder met inachtneming van deze uitspraak binnen zes weken opnieuw op het bezwaar van eiser te beslissen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 874,00 die deze kosten aan de griffier van deze rechtbank dient te voldoen;
- bepaalt dat verweerder aan eiser het betaalde griffierecht ad € 150,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door J.F.M.J. Bouwman, als rechter, en door deze en L.S. Lodder als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 17 Mrt 2011

Afschrift verzonden op: 17 Mrt 2011

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 35 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. D.W. Stevens
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle
van 17 maart 2011 met kenmerk 10/34973

Inzake:
met IND-kenmerk 9812.30.2055
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. C.F. Roza
advocaat te Zwolle (Postbus 1092, 8001 BB Zwolle)

Procesvertegenwoordiging
Zwolle
Zolderzeelaan 43-5f
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DD Zwolle

J.P. Goosman
Tel. 038-888 6338
Fax 038-888 6557/8

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 40052 8004 DB ZWOLLE

Telefoon 038-888 8282

Fax 038-888 8557/8

De Raad van State

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. M.E. Minkes
Doorkiesnummer(s)	038 888 6413
Datum	5 april 2011
Ons kenmerk	9812.30.2055
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	-
Onderwerp	Schriftelijke lastgeving

Hierbij geef ik mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Minister voor Immigratie en Asiel bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 17 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, met kenmerk Awb 10/34973.

Voor zover noodzakelijk ziet deze machtiging tevens op het gebruik van de rekening-courant ten behoeve van eventueel verschuldigde griffiegelden.

De Minister voor Immigratie en Asiel,
voor deze
Directeur van het Proces Procesvertegenwoordiging

/o

N.T. van Schelven

1 Inleiding

De Minister van Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle van 17 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, met kenmerk Awb 10/34973 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 20 september 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken opnieuw op het bezwaar van eiser te beslissen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 11 mei 2010 heeft de Minister van Justitie (ambtsvoorganger van de Minister) verweerder ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e Vv.
- 2.2 Bij brief van 17 juni 2010 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen het besluit van 11 mei 2010.
- 2.3 Bij besluit van 20 september 2010 heeft de Minister van Justitie (ambtsvoorganger van de Minister) het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.4 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grief

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4 op pagina 2 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ten onrechte niet gemotiveerd waarom hij ondanks het ruime tijdsverloop is overgegaan tot ongewenstverklaring. Dit klemt te meer nu verweerder heeft erkend dat eiser tijdens zijn verblijf in Nederland geen strafbare feiten heeft gepleegd. De enkele stelling dat nergens in het beleid is voorgeschreven dat een ongewenstverklaring meteen dient plaats te vinden nadat artikel 1F Vv aan eiser is tegengeworpen, is niet afdoende. Voorgaande betekent dat aan het bestreden besluit een motiveringsgebrek kleeft. Het beroep is daarom gegrond en de rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen. Voorts zal de rechtbank verweerder opdragen binnen zes weken opnieuw op het bezwaar te beslissen."

- 3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust de rechtsoverweging op pagina 2, laatste alinea, van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

4.1 De Minister merkt op dat het tijdsverloop tussen de tegenwerping van 1(F) van het Vluchtelingenverdrag en het moment van de ongewenstverklaring, danwel het tijdsverloop (tussen de misdrijven waarmee verweerder in verband wordt gebracht en de ongewenstverklaring geen reden is om van de ongewenstverklaring af te zien.

4.2 In de eerste plaats merkt de Minister op dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag erop is gericht te voorkomen dat personen, die zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven in één land, bescherming zullen vinden in een ander land. Uit de toepasselijkheid van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag blijkt, dat de ernst van de, in het besluit van 30 augustus 2002, aan verweerder toegeschreven activiteiten, door de internationale gemeenschap is onderkend en is vastgelegd in het Internationale recht. Voorts is in artikel 17, tweede lid. van de Definitierichtlijn bepaald dat gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag leiden tot uitsluiting van subsidiaire bescherming. Gelet hierop wordt door de internationale gemeenschap een persoon aan wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen gezien als een gevaar voor de (internationale) openbare orde en openbare veiligheid. De Minister heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat verweerder een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Met de overweging, dat het doel van de ongewenstverklaring is, te voorkomen dat de vreemdeling aan wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen bescherming kan krijgen in Nederland en Nederland op die manier als een gastland fungeert voor personen die zware misdrijven hebben gepleegd, alsmede het verblijf van de vreemdeling in het gehele gebied tegen te gaan, heeft de Minister zich op goede gronden op het standpunt gesteld en voldoende gemotiveerd dat de ongewenstverklaring van verweerder gerechtvaardigd is in het belang van de openbare orde en de Internationale betrekkingen.

Vgl:

- AbRS, 31 oktober 2008, 200801101/1, www.rechtspraak.nl

4.2 De rechtbank heeft bij de beoordeling van het beroep ten onrechte betrokken dat verweerder tijdens zijn verblijf in Nederland geen strafbare feiten heeft gepleegd. Immers, er bestaat geen grond voor het oordeel dat naarmate er meer tijd is verstreken sinds het tijdstip dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan verweerder is tegen geworpen, hogere eisen aan de motivering van de ongewenstverklaring moet worden gesteld. Gelet hierop, heeft de Minister aan het tijdsverloop, dat buiten de overeenkomstige toepassing van artikel 6.6., eerste lid, van Vb 2000 geen zelfstandige betekenis heeft, geen uitdrukkelijke overweging behoeven te wijden.

Vgl:

- AbRS, 5 juli 2007, rechtsoverweging 2.1.5. (JV 2007/331).

4.3 Derhalve heeft de Minister in het besluit van 20 september 2010 kunnen overwegen dat nergens in het beleid staat voorgeschreven dat een ongewenstverklaring direct dient plaats te vinden nadat artikel 1F aan de vreemdeling is tegengeworpen.

4.4 Gelet op bovenstaande heeft de rechtbank ten onrechte overvogen dat de Minister niet nader heeft gemotiveerd waarom hij ondanks het tulme tijdsverloop is overgegaan tot ongewenstverklaring.

4.5 Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak in rechte niet kan worden gehandhaafd en dat het door verweerder ingediend beroep ongegrond moet worden verklaard.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 20 september 2010 ingestelde beroep.

Zwolle, 6 april 2011

Gemachtigde

Mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 10052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6338
telefax 038 888 6590*